

Ἀναβαίνω τὸν ἀνήφορον: Ἄσμ.

Σ τὴ ράχι ἀνηφόρει, ὅς τὸ κορφοβούνι φτάνει.

Συνών. ἀναβολάζω 1, ἀναβολεματίζω 1, ἀναβολεύω 1, ἀνηφορίζω 1, ἀνηφοριδιάζω, ἀνηφορίζω 1, ἀντίθ. κατηφορίζω.

άνηφορι τό, Ἡπ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Σῦρ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἀνηφούρ' Τήν. ἀν'φούρ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνὴφορος.

Ὁδὸς ἀνωφερῆς, ἀνήφορος ἔνθ' ἄν.: Πάει τ' ἀνηφόρι Μάν. Οὐλ' πάν τ' ἀν'φούρ' κι οὐ δεῖνα τοῦ κατ'φούρ' Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Τοῦ νεοῦ τοῦ κακοφάνηκε καὶ τ' ἀνηφόρι παίρνει Χίος

Σὰν ἔκαναν καὶ κίνησαν ὅς τοῦ Νερίσκου τ' ἀνηφόρι Ἡπ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφόρα.

άνηφοριὰ ἡ, ἀνηφορία Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνηφορίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνηφοριὰ σύνηθ. ἀν'φουριὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνηφόρια Λεξ. Δημητρ. ἀνεφορία Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεφορίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνὴφορος.

1) Ἀνωφέρεια, ἀνήφορος ἔνθ' ἄν.: Παίρνω τὴν ἀνηφοριὰ πολλὰ. || Ἄσμ.

Τὴν ἀνηφορία σὺ νὰ πᾶς κ' ἐγὼ ποκάτω νὰ μαι Λεξ. Δημητρ. — Ποίημ.

Σὲ ψηλὲς ἀνηφοριές | σὰν κοτσὺφι χύθηκα,

κ' ἔπρεσα σὲ ρεματιές | καὶ λαγοκοιμήθηκα

ΖΠαπαντων. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 336. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφόρα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ.

2) Τὰ μακρὰν τῆς θαλάσσης κείμενα μέρη, τὰ μεσόγεια Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Τὴν ἀνοιξιν πᾶμε ὅς σὴν ἀνεφορίαν καὶ τὸν δειμὼν κόν ὅς σὴν κατεφορίαν Χαλδ. || Παροιμ. Σ σὴν ἀνεφορίαν τὸ σύντεκνον ἀτ' κ' ἐγνωρίζ' καὶ ὅς σὴν κατεφορίαν τὸ γάιδαρον (ἐπὶ τοῦ προσποιουμένου ἔνεκα συμφέροντος ἄγνοιαν προσώπων καὶ πραγμάτων) Τραπ. Χαλδ.

άνηφοριάζω Λεξ. Δημητρ. ἀν'φουριάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφορία.

1) Μετβ. ἀναβαίνω τὸν ἀνήφορον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀν'φουριᾶσι οὐ λαός, ρίζ' τ' τὴν μὴ τοῦ τ'φρέξ' (λαός = λαγός). Ἀν'φουριάζ' τὸ μ'πλάρ' ἰδῶ, ἄφ' του νὰ πάρ' τ'ν ἀνάσα τ'. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφορεύω. 2) Ἀμβτ. εἶμαι ἀνωφερῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀποκεῖ καὶ πέρα ὁ δρόμος ἀνηφοριάζει Λεξ. Δημητρ. Ἀν'φουριάζ' πουλὺν τοῦ μέρους κ' εἶναι νὰ πιρπατάης ἐπὶ νὰ κουντανασαιθ' Αἰτωλ. Συνών. ἀνηφορίζω 2.

άνηφοριακά ἐπίρρ. Πελοπ. (Λακων. Μάν. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνηφορίακός.

Πρὸς τὴν ἀνωφέρειαν ἔνθ' ἄν.: Πέρασε ἀνηφοριακά Οἶν. Πάει ἀνηφοριακά Μάν. || Ἄσμ.

Γιὰ τήραξ' ἀνηφοριακά | νὰ ἰδῆς δὺν ποῦ φεύγουνε Μάν. Συνών. ἀνηφόρα, ἀντίθ. κατ'ήφορα.

άνηφοριακός ἐπίθ. Πελοπ. (Κλουτσίνοχ. Τρίκκ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφορία.

Ἀνάντης, ἀνωφερῆς. Συνών. ἀνηφορίαστός, ἀνηφορικός, ἀνηφοριστός, ἀντίθ. κατηφορίαστός, κατηφορικός.

άνηφοριαστός ἐπίθ. Ἡπ. ἀν'φουριαστός Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνηφορίζω.

Ἀνηφορίακός, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀλφαδιάσαμεν τ' ἀντάκι καὶ τὸ βρήκαμαν ὅς ἕνα μέρος ἀνηφοριαστό ἀντὶ κατηφοριαστό Ἡπ. Κιουτεῦ τὸ μ'πλάρ' γιὰ νὰ πιράδ' τοῦ γιονφύρ', εἶναι πουλὺν ἀν'φουριαστό (κιουτεῦ = δειλιῦ, φοβεῖται) Αἰτωλ.

άνηφορίδα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ. ἀνεφορίδα ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 27

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνὴφορος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Τόπος ἀνάντης, ἀνωφερῆς ἔνθ' ἄν.: Λαφάζει κ'άνεις ν' ἀνέβ' εὐτὴ δὴν ἀνηφορίδα (λαφάζει = λαχανιάζει) Ἀπύρανθ.

άνηφοριδάκι τό. Κάμπ. Τήλ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνηφορία.

Μικρὸς ἀνήφορος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀ πᾶρω τὸν ἀνήφορον καὶ τ' ἀνηφοριδάκι (ἄ = θά) Κάμπ. Τήλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφοράκι.

άνηφοριδιάζω ἀμάρτ. ἠφοριδιάζω Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφορία.

Ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι τὸν ἀνήφορον. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφορεύω.

άνηφορίζω σύνηθ. ἀνηφορίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) ἀν'φουρίζου βόρ. ἰδιώμ. ἀνηφορῶ Λεξ. Μπριγκ. ἀνηφοράω Πελοπ. (Ἀρκαδ.) ἀν'φορῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀν'φουροῦ Ἡπ. ἀν'φουράου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀν'φουρνῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀν'φουρνάου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνὴφορος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Μετβ. ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι τὸν ἀνήφορον σύνηθ.: Ὅταν ἀνηφορίζης, νὰ περπατῆς σιγά. Τὴν εἶδα κι ἀνηφορίζε σύνηθ. Ὁ γέρος μ' ἕνα σουγλὶ τσίγκλαε τὴ γαιδουρίτσα του ν' ἀνηφορίζῃ βιαστικὰ (ἐκ διηγ.) Πελοπ. (Μάν.) Κόβονται τὰ ἥπατα κ'άνενοῦ ἴσαμε ποῦ ν' ἀνηφορίση Πελοπ. (Ὀλυμπ.) Ἰκεῖ π' ἀν'φουρνῶσα, τὸν ἀντάμωσα ὅς τοῦ δρόμου Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Ἄσμ.

Ἐγέρασα καὶ δὲ βορῶ, δὲ βόρ' ν' ἀνηφορίσω

γιὰ νὰ βγῶ σὲ κορφὴ βουνὸ ψηλὰ ὅς τὸν αἰ - θανάσι Πελοπ. (Μάναρ.)

Ὅταν σὲ ἰδῶ ν' ἀν'φουρνᾶς, τὸ πρόσωπό μ' ἀλλάζει

Ἡπ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφορεύω. 2) Ἀμβτ. εἶμαι ἀνωφερῆς πολλὰ. Ἀνηφορίζει ὁ δρόμος. Συνών. ἀνηφορίζω 2.

άνηφορικὸς ἐπίθ. κοιν. ἀν'φουρ'κός βόρ. ἰδιώμ. ἀνεφορικὸς Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνὴφορος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Ἀνωφερῆς, ἀνάντης ἔνθ' ἄν.: Δρόμος - τόπος ἀνηφορικός. Βουνὸ ἀνηφορικὸ κοιν. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνηφορίακός.

άνηφοριστὸς ἐπίθ. Ἡπ. ἀν'φουριστὸς Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνηφορητὸς ΚΘεοτόκ. Γεωργ. Βιργιλ. 11 ἀνεφορετὸς Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνηφορίζω, παρ' ὃ καὶ ἀνηφορῶ, ὅθεν τὸ ἀνηφορητός.

Ἀνηφορικός, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Δὲ μπουρῶ νὰ πιρπατήσουν, γιὰτ' εἶν' ἀν'φουριστὸς οὐ δρόμους Ζαγόρ.

* **άνηφορίτης** ὁ, ἀνεφορίτες Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεφορέτες Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνηφορία, δι' ὃ ἰδ. ἀνηφορία, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

